

Vejleder: Leif Becker Jensen
Censor: Gitte Luk
Anslag: 74871

Journalistik
RUC F14

Anmeldelsen som genre

Dagbladenes filmanmeldelser på nettet

Alexander Jonassen(47658), Ida Andersen(46797), Jirina Olin Barfoed(46807),
Linne Kirstine Brade(46556) & Simon Roliggaard Andersen(46588)

Abstract

Due to the development of the Internet and the social media, the professional film review is threatened in its present form. This project seizes to investigate how five film reviews on the internet are constructed and in what way they make use of the possibilities that the internet has to offer. The project concludes that even though the five professional reviews seems aware of the four classic review criteria's they still seem to distance themselves from their readers. The professional film review should be much better at using the possibilities of the Internet in order to unfold the review instead of linking to theme-relevant articles.

Indholdsfortegnelse

Problemfelt	1
Problemformulering	3
Afgrænsning	3
Pressens oprindelige rolle	4
Pressens ændrede rolle	5
Anmeldelsens elementer	7
<i>Beskrivelsen</i>	7
<i>Fortolkning</i>	8
<i>Perspektivering</i>	9
<i>Vurderingen</i>	9
Ændrede vilkår for anmeldergenren	10
Analyse af filmanmeldelserne	12
Den overfladiske og indforståede beskrivelse	12
Sprogblomster og tomme udtryk	13
Den bedreviddende anmelder	14
Perspektiveringer til samtiden.....	17
Påstande uden belæg.....	19
Anmeldelserne og internettets muligheder	21
Delkonklusion	24
Vores rolle som anmeldere	26
Diskussion	27
Konklusion	34
Litteraturliste	35
Litteratur	35
Hjemmesider	35
Bilag.....	36

Problemfelt

Den professionelle anmeldelse er en uddøende genre (Web 1). Ifølge Anne Middelboe Christensen skyldes dette blandt andet, at den professionelle anmeldelse i dagbladene nu udfordres af de mange amatør anmeldere på internettet (Christensen 2012:9f). Internettet gør det muligt for alle at starte sin egen anmelderblog eller engagere sig på forskellige anmeldersider og skrive kommentarer. Alle har mulighed for at ytre sine holdninger og meninger. På baggrund af dette kan man sige, at rammerne for den offentlige diskussion generelt er i forandring, og at filmanmeldelsen derved også har ændret sig (Ibid.:37 & 49).

Internettets fremkomst har bevirket, at den offentlige diskussion har flyttet sig ud på andre platforme som eksempelvis de sociale medier (Eberholst & Hartley 2013:167). Ifølge en ny undersøgelse fra Danmarks Statistik er oplagstallet for de danske dagblade faldet støt igennem i seneste år.¹ Samtidig er netmediernes blevet danskernes anden mest brugte kilde til nyheder (Kleis Nielsen & Schrøder 2013:9). Størstedelen af de danske dagblade har i dag en webudgave af deres avis, hvilket vidner om en bevidsthed omkring, at læserskaren i disse år flytter sig.

Internettet giver mulighed for interaktivitet og brugerinddragelse, idet man eksempelvis kan linke ud til andre hjemmesider og præsentere flermedielle artikler, hvor der kan inkorporeres både billede, film og tekst. En del af disse teknologiske muligheder bruges allerede i nogle artikler på nettet, men det er vores indtryk, at internettets muligheder ikke bliver udnyttet til fulde i forbindelse med anmeldelserne.

Anmeldelser af film og andre kulturprodukter er vigtige, fordi de giver opmærksomhed til kunsten og formidler viden omkring den. Anmeldelsen har sin berettigelse, idet den bearbejder de mange temaer, som filmene behandler (Christensen 2012:9f). Temaer og emner fra både den private og sociale sfære samt den kulturelle og politiske offentlighed, som vi mener, er nødvendige at få distribueret ud til og diskuteret i det offentlige rum. Anmeldelserne kan skabe debat og meningsudveksling omkring vigtige aspekter af livet. Alt fra kønsroller i parforholdet til fokus på sociale problemer i samfundet. Flere teoretikere påpeger, at den professionelle anmeldelse stadig har sin berettigelse og funktion i samfundet, til trods for at alle i dag kan ytre sig på internettet og på

¹ http://kum.dk/uploads/tx_templavoila/endelig_danskernes_kulturvaner_pdfa.pdf læst den 3/6 2014.

de sociale medier (Christensen 2012:37 & Web 2). Berettigelsen er blandt andet, at det store udbud af anmeldelser på internettet i mange tilfælde ender med at gøre den enkelte anmeldelse ligegyldig, idet den blot bliver en af mange. Anmeldelsen risikerer at drukne i det store udbud (Ibid.).

Man kan overveje, om den professionelle filmanmeldelse på nettet har mere tyngde med et veletableret dagblad i ryggen, end hvis den blot var et blogindlæg eller lå i et tilfældigt kommentarspor på en filmhjemmeside. De danske dagblade har trods faldende oplagstal stadig en vis autoritet og troværdighed. Det skyldes blandt andet, at befolkningens kendskab til dagbladets trykte avis rækker langt tilbage, men også at dagbladene til stadighed har en vigtig funktion i samfundet. De sorterer i det enorme udbud af information, der blandt andet eksisterer på nettet, og de er distributionskanal for nyheder til befolkningen (Christensen 2012:37 & Web 2).

Den professionelle anmeldelse, som den ser ud i dag, er genstand for en del kritik. Blandt andet bliver den anklaget for at være påvirket af en mainstreameffekt, da der er en tendens til, at alle dagbladene anmelder de samme ting (Web 2). Anmelderne bliver også anklaget for at være smagsdommere, der lader deres anmeldelser farve for meget af deres personlige mening, i stedet for at tilgodese læserens præferencer eller overveje hvilket publikum filmen er tiltænkt (Web 3). Film kan siges at være en kombination af forskellige kunstformer, da film både indeholder lyd, billede og fortælling. Dette samlede audiovisuelle udtryk vurderes dog sjældent i anmeldelserne, der har tendens til at fokusere mere på plot (Web 4). Derfor kan det diskuteres, om anmelderne vurderer film på genrens præmisser.

Vi ønsker i dette projekt at undersøge, hvorvidt et udsnit af de danske dagblades filmanmeldelser på nettet forholder sig til genrens grundprincipper, og hvorvidt de benytter internettets muligheder for interaktivitet og brugerinddragelse. Vi vil undersøge, hvordan anmeldelsen som genre ser ud med udgangspunkt i John Christian Jørgensens *Sprogblomster i Spinatbedet* (1999) og *Begejstring & Brutalitet* (2012) af Anne Middelboe Christensen. Desuden vil vi se på, hvilke muligheder internettet kan tilbyde filmanmeldelserne. Ud fra dette vil vi forsøge at skrive anmeldelser, som opfylder kriterierne.

Problemformulering

Hvilke problemer kan ses i fem dagblades filmanmeldelser på nettet i dag, og hvordan kan man løse disse?

Afgrænsning

Dette projekt beskæftiger sig med filmanmeldelser i fem danske dagblade på nettet. Det øgede udbud af filmanmeldelser betyder, at den professionelle anmeldelse ikke længere er den eneste, der bliver distribueret bredt ud. Denne udvikling i mediebildet betyder, at anmelderne måske er nødt til at genoverveje, hvem de skriver til, og hvordan de gør det (Web 5). Vi har derfor valgt at fokusere på dagbladenes netaviser, da det er her læserskaren rykker over.

Vi anser det som de professionelle mediers opgave at facilitere en platform, hvor debat og diskussion kan udfolde sig, specielt i forhold til diskussionen af kunsten. Af samme årsag mener vi, at det er relevant at undersøge, hvorvidt de gør det. Vi vil fokusere på, hvordan anmeldelserne på netaviserne er skrevet, og se på hvordan internettets muligheder bliver udnyttet til at skabe et univers for læseren. Vi har valgt at beskæftige os med de fem netaviser: Mx.dk, jp.dk, eb.dk, politiken.dk og b.dk.

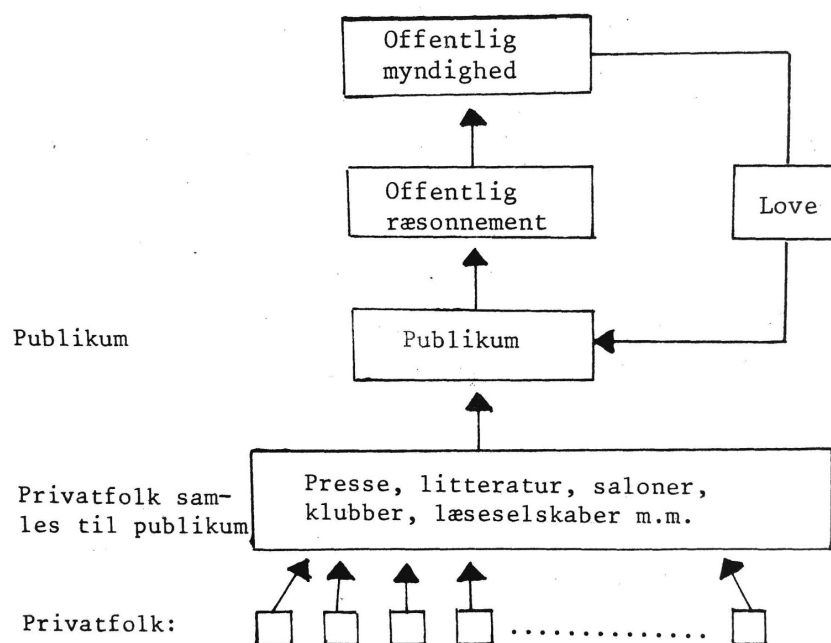
Flere teorier belyser pressens nye placering efter internettet og de sociale mediers fremkomst. Når vi i det følgende bruger Jürgen Habermas' offentlighedsteori, skyldes det, at den belyser pressen i forhold til dens rolle som folkets talerør i demokratiet. Den understreger ligeledes pressens rolle som udgangspunkt for den offentlige diskussion. Samtidig beskriver Habermas et skift i måden, hvorpå offentligheden og pressen diskuterer. Da den oprindelige offentlighedsteori er skrevet i tiden før internettet, bruger vi Christopher Keltys (2013) overvejelser omkring Habermas' offentlighedsteori i det moderne mediebillede. Således skabes et godt teoretisk fundament for diskussionen af, hvorvidt de professionelle anmeldere har distanceret sig fra den folkemængde, de burde repræsentere.

Teori

I det følgende bruger vi Habermas og hans offentlighedsteori som teoretisk fundament og udgangspunkt for opgaven. Dernæst vil vi definere anmeldelsen som genre og skitsere internettets muligheder. Vi vil efterfølgende bruge dette som udgangspunkt for en analyse af de fem anmeldelser.

Pressens oprindelige rolle

Habermas beskriver i sin offentlighedsteori, hvordan pressens rolle, som facilitator for den offentlige diskussion og dermed også diskussionen af kunsten, har ændret sig.

Figur 1 (Jørgensen 1973:4)

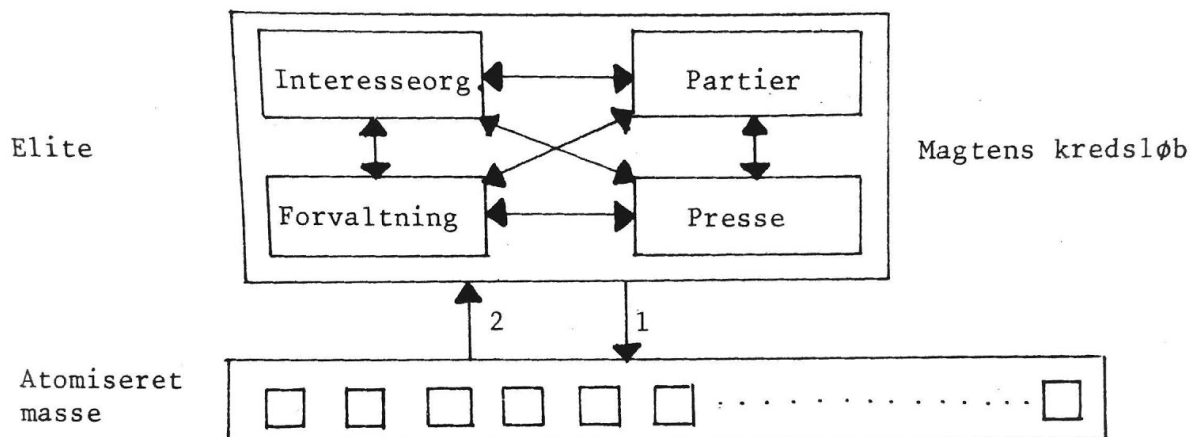
Som det fremgår af Figur 1, kunne en del af offentligheden karakteriseres som det ræsonnement, der blev udfoldet i presse, publikationer, reklamer og blade. Altså alt det der blev formidlet gennem et nyhedsmedie. Meningspressen og dermed anmelderens væsentligste formål var således at forsvare publikums kritiske funktion overfor den udøvende kunstner eller filmskaber. Pressens interesser kunne derfor identificeres med publikums interesser (Jørgensen 1973:18). Figur 1 viser, at den borgerlige offentlighed havde sit udgangspunkt i saloner, selskaber og klubber, hvor man mødtes og diskuterede (Ibid.:14).

Pressens ændrede rolle

I dag er der sket et skift, hvor privatpersoners fritid i højere grad præges af forbrug frem for diskussion (Jørgensen 1973:14). Underholdning erstatter handlingen og diskussionens nødvendighed for de private borgere, der gøres mere og mere passive (Ibid.:15). Denne udvikling finder også sted inden for kulturen og specielt i forhold til filmen som kulturprodukt, da den er langt mere folkelig i forhold til andre kulturformer (Web 5). Her bliver resultatet massekultur i form af store blockbustere, der først og fremmest laves for at tjene penge (Jørgensen 1973:15). Folk får med andre ord, hvad de gerne vil have, frem for hvad de muligvis har brug for. Massekulturen kan få et liv, netop fordi den ikke nødvendigvis kræver nogen forudsætninger fra modtageren (Ibid.).

Selvom der altid har været en vis afstand mellem kritikere og læser, ses forholdet mellem dem næsten som totalt adskilte, fordi kritikken er blevet mere utilgængelig (Jørgensen 1973:15). Det sker, fordi publikummet bliver spaltet i ikke-offentlige ræsonnerende specialister (anmelderne og en snæver elite inden for dagbladenes målgrupper) og en stor masse af offentlig modtagende forbrugere (privatpersoner, der ikke føler, at de er dygtige nok til at indgå i den elitære diskussion) (Ibid.:16).

Pressen er i dag er blevet mere afhængig af det kommercielle marked (Jørgensen 1973:19). Det offentlige ræsonnement i pressen bliver nu forvaltet for at tilpasse markedets vilkår, og dermed kan pressens interesser ikke længere identificeres med publikums (Ibid.:20).

Figur 2 (Jørgensen 1973:25)

Som det fremgår af Figur 2, opererer Habermas nu med en ny distinktion mellem en elite og en splittet masse bestående af privatpersoner, der ikke føler sig kvalificerede til at indgå i

diskussionen. Den splittede masse kan nu kun applaudere elitens beslutninger (Jørgensen 1973:25). Pressen har altså flyttet position fra oprindeligt at være et talerør for privatpersoner til at være blevet en selvstændig institution, der forvalter sig selv, og derfor ekskluderer privatpersonerne. Denne nye model bevirker, at anmelderne i pressen kommer til at indgå i denne elite, og deres sprog bliver dermed også elitært i forhold til massernes. Habermas mener, at dette betyder, at der bliver mangel på oplysende og oplyst diskussion. Det bliver alene subjektive meninger, som læserne så kan konsumere (Ibid.:29f).

Med internettet og specielt Web 2.0² sker der ikke desto mindre endnu et skift fra modellen vist i Figur 2. Internettet kan på ny samle den atomiserede masse gennem kommentarspor og debatfora (Keltly 2013:112). Folk kan igen samles og diskutere med eliten, og elementer af diskussionerne kan indgå i blogs eller debatindlæg og i enkelte tilfælde endda påvirke den ellers lukkede diskussion i pressen (Ibid.112f). Internettet er en form for infrastruktur, der tillader og accepterer, at almindelige mennesker på ny kan samle sig til det, Habermas kalder et publikum og på den måde indgå i diskussionen af for eksempel en film på lige fod med eliten (Ibid:113).

Man kan derfor argumentere for, at internettet genetablerer modellen fra Figur 1, men problemet kan være, at pressen stadig er en elite og internettet er væsentligt større end datidens saloner og kaffeklubber. Der er derfor stadig behov for en forvalter af de mange meninger på nettet.

² Begreb introduceret i 2004, som henviser til anden version af internettet, der gør det muligt at skabe blogs, wikis og sociale netværk. Med andre ord brugerinteraktion.
[Http://www.techterms.com/definition/web20](http://www.techterms.com/definition/web20) læst den 14/5 2014.

Anmeldelsens elementer

Den subjektive vurdering er et essentielt element for anmeldelsen, der ifølge Christensen kan karakteriseres som værende en “[...] *personlig, faglig, vurderende refleksion over et kunstværk*” (Christensen 2012:35). Anmeldelsen hører derfor under meningsjournalistikken (Jørgensen 1991:95). Som journalistisk genre kan man overordnet argumentere for, at anmeldelsen har sin berettigelse, idet anmeldelsen kan anses som offentlighedens ekspliciterede modtagelse af et kunstværk. Ud fra et receptionsteoretisk synspunkt eksisterer et værk først i mødet med beskueren, idet et værk skal sanses, før det i princippet findes (Christensen 2012:35). *“I dette lys kan anmeldelsen defineres som noget uden for sig selv, nemlig som ‘det sidste led i kunstværkets skabelsesproces’ [...]. Uden anmeldelsen er værket ikke helt ‘færdigt.’”* (Ibid.:48). At anmeldelsen italesætter kunsten er således essentielt for at give værket liv. Anmeldelsen er dermed også en vigtig bidragsyder til udviklingen af kunsten, idet den kan være med til at sætte kunsten til offentlig debat. Anmeldelsen kan være faciliterende for en diskussion af kunsten og hjælpe med at forankre den i sin samtid (Ibid.).

Der findes mange meninger omkring, hvilke elementer en god anmeldelse skal indeholde. I det følgende har vi forsøgt at sammenskrive flere af de forskellige bud til en fælles definition af, hvilke dele som anmeldelsen bør indeholde. Vi er nået frem til, at der er fire grundlæggende elementer i en god anmeldelse. En *beskrivelse*, en *fortolkning*, en *perspektivering* og en *vurdering* af det givne kulturprodukt (Bergenholtz & Frandsen 1997, Christensen 2012 og Jørgensen 1999). Disse fire elementer er samlet set et udtryk for, hvordan vi mener, anmelderen ideelt set bør anskue filmen som kulturprodukt.

Beskrivelsen

Beskrivelsen af kulturproduktet er afgørende for anmeldelsens forståelighed. I beskrivelsen skal anmelderen introducere læseren for kulturproduktet og fortælle, hvad det indeholder. Faktuelle oplysninger omkring kulturproduktet skal præsenteres, blandt andet hvem der har produceret det. Der skal ligeledes være et deskriptivt referat af kulturproduktet, der giver læseren indsigt, skaber interesse og orienterer om kulturproduktet (Jørgensen 1999:7f).

Anmelderen skal i sin beskrivelse af værket forsøge at genskabe stemningen for læseren og på sin vis give en smagsprøve på det univers, som kulturproduktet kan tilbyde. Det vil sige, at

filmanmelderen skal oplyse læseren om filmens atmosfære, visuelle udtryk og følelse. Dette skal dog gøres uden at røbe for meget (Web 6).

Anmelderen må både have nyhedssans, formsans og øje for hvilke kulturprodukter, der er aktuelle for at kunne udforme artikler, der er læsevenlige og læseværdige. Dertil skal anmelderen have formidlingsevne, for at kunne genfortælle, analysere og vurdere på en indbydende og enkel facon. Komprimeringsevne er ligeledes vigtig. Det vil sige, at anmelderen skal kunne udtrykke sin mening kort og præcist (Jørgensen 1999: 8f).

Anmeldelsens sprog er præget af det journalistiske ideal om et enkelt, klart og præcist sprogbrug. De fleste anmeldere er dog ikke journalistuddannede, men har en akademisk baggrund (Jørgensen 1999:15). Akademikeren har forståelse for videnskabssproget, der bruges til at analysere, argumentere og definere. Anmeldernes sproglige udtryk er derfor præget af deres baggrund. I de fleste anmeldelser kan man således finde elementer fra både journalistikken, videnskaben og digtekunsten. Det er vigtigt, at anmelderne har et formidlingssprog, der formår at fortælle i et dynamisk, konkret, billedrigt og personligt sprog. Anmelderens sprog rækker dog ud over formidlingssproget, idet det også har en vurderende funktion (Ibid.:18f).

Det kan diskuteres, hvornår en beskrivelse er god og tilstrækkelig. For læseren, der allerede kender til filmen, kan det være nok med en kort skitsering, da et dybdeborende resumé vil blive kedsommeligt og muligvis afslørende. For en uvidende læser kan det derimod være godt at få information om scenen, rollerne og deres kontekst. Hvis dette ikke gøres, kan anmeldelsen gå hen og blive uvedkommende.

Fortolkning

I fortolkningen foldes anmeldelsen ud eller gøres mere vedkommende for læseren. Det sker ved hjælp af anmelderens egne associationer og tanker omkring kulturproduktet (Christensen 2012:70). Her slår anmelderen ned på nogle specifikke punkter, som vedkommende finder særligt karakteristiske for kulturproduktets samlede udtryk. Der er ikke tale om en direkte kvalitetsbedømmelse af kulturprodukt, men snarere en mere dybdegående beskrivelse af eksempelvis de virkemidler, som kulturproduktet benytter sig af. Herunder den dramaturgiske opbygning eller det æstetiske udtryk.

Anmelderens rolle er her at agere som en videns- og inspirationskilde for læserens egen meningsdannelse (Web 6). Læseren skal derfor ikke nødvendigvis overbevises af anmelderens

meninger og tilslutte sig dem. Den gode anmelder er en diskussionspartner, som går i dialog med både værket og læseren. Anmelderen trækker noget væsentligt frem ved kulturproduktet og beskriver sin holdning, herved hjælper anmelderen læseren til at danne sin egen mening (Jørgensen 1991:96). Den gode anmelder møder værket på dets egne præmisser med en åbenhed og grundlæggende undren og nysgerrighed, men har samtidig en faglighed at hænge sine ytringer op på (Christensen 2012:77).

Perspektivering

Perspektiveringen bidrager til at placere værket i sin samtid. Her gøres der brug af en velargumenteret analyse og sammenligning med andre produktioner og kunstneriske værker, for at placere kulturproduktet i en større kontekst. Anmelderen kan reflektere over sammenhængen mellem kunstnerens personlige eller kunstneriske biografi og det specifikke kulturprodukt. Anmelderen kan også påpege mere generelle tematiske strømninger i samfundet, som kulturproduktet er udtryk for (Christensen 2012:71). Perspektiveringen fungerer i mange tilfælde som anmeldelsens anslag. Der vælges en specifik journalistisk vinkel til at belyse kulturproduktet i en større sammenhæng (Web 6).

Vurderingen

Uden en vurdering er der ingen anmeldelse. Beskrivelsen af kulturproduktet og perspektiveringen til kunstnerens tidligere virke fungerer ofte som belæg for anmelderens senere vurdering.

Vurderingen er tit det sidste og mest essentielle element ved anmeldelsen. Anmelderen giver en positiv eller negativ vurdering af kulturproduktet, og vurderingen skal derfor være begrundet (Christensen 2012:48). Ud fra en række kriterier vurderer anmelderen værket. Disse kriterier er præget af den tid og kultur, som anmelderen er en del af (Web 6).

Under udformningen af anmeldelsen vil anmelderen trække på sine erfaringsbaserede kriterier med det konkrete kulturprodukt. Når anmelderen eksempelvis ser en film, vil det være en subjektiv handling. Ligeledes vil bedømmelseskriterierne være subjektivt valgte, mens kriterierne i sig selv ikke er subjektive. At anmelderi ikke kan være fuldstændig objektiv, betyder dermed ikke, at den er subjektiv. Anmelderi er banalt set relativ: kulturproduktet vurderes og bedømmes ud fra kriterier, som erfaringsmæssigt har vist sig brugbare for anmelderen (Jørgensen 1999:93f).

Anmelderens vurdering må være bygget op omkring gyldige argumenter. Påstandene må være overbevisende ved deres belæg, hjemmel og rygdækning, hvis de skal påvirke læseren. I

anmeldelserne er der som regel ikke plads til argumentationens belæg, da spaltepladsen er begrænset. Anmelderi er derfor ofte præget af implicit argumentation, hvor anmelderens autoritet skal fungere som belæg i sig selv (Ibid.:94-98).

Fremfor alt er det vigtigt, at anmeldelsen er fair overfor det givne kulturprodukt og møder værket på dets egne præmisser. Beskrevet på en anden måde er det vigtigt, at anmeldelsen tager udgangspunkt i kulturproduktionens egne forudsætninger og den kontekst, som det indgår i for at kunne vurdere det ordentligt (Bergenholtz & Frandsen 1997:179f). Grundlæggende kan man tale om, at der er nogle rent etiske retningslinjer for anmelderi. For det første må anmelderen ikke tilintetgøre en kulturproduktion eller kunstneren, ved udelukkende at tale det ned. For det andet må anmelderen ikke skamrose kulturproduktion for at stille sig selv bedre. For det tredje skal anmelderen ikke gå i petitesseer og bedømme negativt på grund af stave- og kommafejl eller andre mindre mangler (Ibid.:180f).

Ændrede vilkår for anmeldergenren

Anmeldelsens historie har altid været en afspejling af den aktuelle pressehistorie og af samfundets prioritering af kunstdebatten (Christensen 2012:95). Derfor har de seneste års teknologiske udvikling, som for eksempel tv og internet, også haft betydning for de vilkår, som anmeldergenren står overfor i dag (Web 1). Eksempelvis giver internettet mulighed for interaktion, hvilket betyder, at man som læser har mulighed for at kommunikere med hinanden og på den måde påvirke det journalistiske produkt (Eberholst & Hartley 2013:171).

Som nævnt i afsnittet om pressens ændrede rolle er interaktionen på internettet blevet mulig med Web 2.0. Det er altså muligt for brugerne at medvirke til udformningen af indholdet, hvilket blandt andet er tilfældet på online leksikonnet Wikipedia (Ibid.). Man kan argumentere for, at brugerinddragelse er en af de mest interessante egenskaber ved internettet i forhold til pressens virke. Internettet har gjort det muligt for brugerne at agere som anmeldere på nettet og ytre deres holdninger i offentligheden. Der er ikke længere tale om envejskommunikation, som Habermas beskrev med Figur 2, men et tydeligt afsender/modtager forhold mellem pressen og privatpersoner (Ibid.).

Det kan diskuteres, om anmeldelsen er blevet overflødig på grund af muligheden for at dele sine meninger på de sociale medier. Folk har altid talt sammen, men den store forskel er, at internettet i

dag giver alle mulighed for at få offentliggjort deres meninger (Web 5). Ud over folks enkeltstående meningstilkendegivelser er der også flere hjemmesider om film som for eksempel IMDB.com eller Kino.dk, der samler brugernes bedømmelser. Her er der både nogle, som kommer med enkelte kommentarer som “Fed film og super 3D³,” mens andre skriver lange udredninger, som ligner professionelle anmeldelser. Meningerne når derfor meget længere ud via disse hjemmesider end tidligere, men bliver også blot én af mange (Ibid.).

Internettet kan i dag bruges på flere platforme som smartphones, tablets, og computere. Desuden kan nettet understøtte flere forskellige medier på en gang, både lyd, billede, filmklip og tekst, hvilket gør nettet flermedialt (Eberholst & Harley 2013:185). I forhold til anmeldelser er det nu muligt at benytte en del af de flermediale muligheder, som links til andre relevante hjemmesider, indsætning af filmens trailer og ved at blande teksten med billeder fra filmen.

Det er muligt at linke til lige præcis det, man gerne vil vise frem, og det kan gøres på mange måder. Brugen af links kan være en måde at styre brugeren på, såfremt man bruger links på en overskuelig og velovervejet måde (Ibid.). Ved at linke til noget fortæller man indirekte læseren, at dette har relevans for den sammenhæng, man befinder sig i.

Eberholst og Hartley beskriver fænomenet digital storytelling (Ibid.:201). Digital storytelling er, når man benytter alle nettets muligheder til at fortælle en historie eller formidle et budskab. Det kan være kombinationen af tekst, billede og lyd, der som samlet hele formidler budskabet.

³ <http://www.kino.dk/film/c/ca/captain-america-winter-soldier#comment-161002> læst den 3/5

Analyse af filmanmeldelserne

I følgende analyse er der taget udgangspunkt i fem forskellige netavisers anmeldelse af filmen *Captain America: The Winter Soldier*. Det drejer sig om anmeldelser fra mx.dk, jp.dk, b.dk, eb.dk og politiken.dk. De forskellige netaviser er valgt som nedslagspunkter for at give et bredt udsnit af den danske dagspresse på internettet.

Gennem en kvalitativ meningsanalyse med fokus på filmanmeldelsernes sprogbrug, opbygning og omfang vil vi analysere de fem anmeldelser i forhold til deres brug af beskrivelse, fortolkning, perspektivering og vurdering, som er blevet skitseret i teoriafsnittet. Derudover vil vi med afsæt i en argumentationsanalytisk tilgang belyse, hvorvidt der er belæg for nogle af anmeldelsernes påstande og udsagn ud fra Toulmins argumentationsmodel (Becker Jensen 1997:53f). Vi ser hele anmeldelsen som overordnet påstand for, hvorvidt filmen er god eller dårlig. Belægget for denne påstand findes så i beskrivelsen, perspektiveringen og fortolkningen. Herfra går vi dog dybere ned i teksten, for at undersøge de mindre påstande, der fungerer som belæg for den overordnede påstand. Vi vil se, om de er holdbare. Man kan sige, at vi undersøger argumentationen på et mikroniveau, selvom anmeldelsen på et makroniveau kan ses som en påstand i sig selv. Slutteligt vil vi beskrive hvilke mediale elementer, som de forskellige netaviser gør brug af i filmanmeldelserne.

Den overfladiske og indforståede beskrivelse

Alle anmeldelserne af *Captain America: The Winther Soldier* indeholder en form for beskrivelse af filmen. Det varierer dog i hvilken grad, beskrivelserne formår at give læseren en følelse og fornemmelse af hvilket univers, som filmen åbner op for. I mange tilfælde forbliver beskrivelsen blot et overfladisk resume af historiens hovedtræk. I Søren Vinterbergs anmeldelse fra politiken.dk fylder resuméet af filmen meget i forhold til de andre anmeldelser.

Et værn mod den gamle nazifjendes efterkommere i HYDRA-organisationen? Eller et redskab for dem? Hvorfor hedder S.H.I.E.L.D.-hovedkvarteret for eksempel Trikelion, når nu triskelion er hagekorsets forbillede? Hvem er oprustningen rettet mod, hvis magt beskytter den egentlig? Med lynacceleratoren opnår filmen den totalparanoide stemning, hvor 'Cap' ikke kan stole på andre end sig selv. Måske Black Widow? Ja, og

så en gammel allieret fra tryksagsfortiden: socialarbejderen Sam Wilson, the Falcon kaldet i kraft af de jetdrevne vinger, var i 1969 en af seriernes sorte superhelte.

(Bilag 1)

Dette uddrag af resuméet kan efterlade læseren forvirret i stedet for at give indsigt og forståelse for filmens stemning. De mange navne og fagbegreber kan gøre det svært for læseren at få dybere indsigt i filmen, med mindre læseren på forhånd har et godt kendskab til Marvels superhelteunivers eller allerede har set filmen. I sin helhed kommer denne beskrivelse således til at virke indforstået, og kan derfor forekomme uforståelig for nogle læsere. De mange åbne spørgsmål i teksten bruges som virkemiddel til at understrege filmens konstant skiftende plot. Man kan diskutere, om Søren Vinterberg ved brug af de umiddelbart diskussionslystne spørgsmålstegn undviger selv at vurdere og tage stilling til, hvorvidt filmen er god eller dårlig.

Sprogblomster og tomme udtryk

Anmelderens sprog skal være beskrivende, præcist og kreativt. Læseren skal få et klart indtryk af filmen og ikke falde over besværlige sætningskonstruktioner undervejs. Et sprogbrug, som flere af dagbladenes anmeldelser lever op til. I Jacob Wendt Jensens anmeldelse på b.dk, skriver han i et billedrigt sprog omkring filmen:

Hvis man for eksempel gerne vil have et bud på, hvordan det ser ud, når en såkaldt »helicarrier«, en slags flyvende hangarskib med store kanoner, ramler ind i en kontorbygning, er det her, det sker.

(Bilag 2)

Her giver anmelderen læseren et klart billede af, hvad der sker i filmen ved at gengive filmoplevelsen deskriptivt. Det bliver således muligt for læseren at se filmen for sig og i nogen grad mærke stemningen og filmens puls.

I Søren Vinterbergs anmeldelse er sproget ligeledes indbydende og billedrigt ved brug af alliteration. ”Ikke desto mindre er det samtidig den problemstilling, der driver Marvel-helten Captain America frem gennem rænker og ravage, bulder og brag i denne toer.” (Bilag 1). Dette giver anmeldelsen et levende og kunstnerisk præg. Nanna Frank Rasmussen fra jp.dk formår

ligeledes at skrive på en måde, som indfanger læseren i teksten. I dette uddrag omtales filmens kampscener:

De er så hurtigt klippede, at man næsten kan frygte for, at publikum med de tendenser kan få et epileptisk anfald. I filmens sidste del er det fortrinsvis de hørehæmmede, der kan få glæde af instruktørduoens brug af sanse-suggerende virkemidler.

(Bilag 3)

Disse beskrivelser indvier læseren til filmens stemning, hvor der er action og fart over feltet. Samtidig er brugen af de negativt ladede ord som *“epileptiske anfald”* og *“hørehæmmede”*, med til at tilkendegive en positionering og stillingtagen til filmen fra Nanna Frank Rasmussens side. Samme anmeldelse indeholder dog også beskrivelser, som kan efterlade læseren med uforløste spørgsmål: *“I ekkoet fra ‘Captain Americas’ muskuløse katastrofebrag gemmer sig en noget tyndbenet historie om spionorganisationen S.H.I.E.L.D.”* (Bilag 3). Her opsummerer Nanna Frank Rasmussen sin vurdering af filmen i underrubrikken. Det kan dog diskuteres, hvorvidt ordene *“muskuløs katastrofebrag”* og *“tyndbenet historie”* er karakteriserende for filmen eller blot tomme, ladede udtryk, som her bliver sagt uden belæg.

Den bedrevidende anmelder

Anmeldelserne kan siges at være udtryk for en positionering af anmelderen som filmekspert. Det er i høj grad anmeldernes personlige og til tider irrelevante holdninger, som fylder i samtlige anmeldelser. Man kunne måske ønske sig, at den mere umiddelbare og nysgerrige tilgang til værket på dets egne præmisser fyldte mere.

Det virker ikke som om, at Jakob Wendt Jensen på noget tidspunkt har givet filmen en chance (Bilag 2). Ud fra anmeldelsen virker det til, at Jakob Wendt Jensen har sat sig ind i biografmørket med en forudindtaget skepsis over for superheltegenren og låst sig fast på denne uden at åbne sig op for filmen. Det kommer blandt andet til udtryk i anmeldelsens underrubrik: *“Film nummer to om Captain America indeholder stadig gedigent visuelt superhelteblær, men er for lang og larmende.”* (Bilag 2). Denne vinkel afspejles i resten af anmeldelsen, der udelukkende fokuserer på filmens actionsekvenser, der ifølge anmelderen er støjende og et altoverskyggende negativ element ved filmen. Men er det ikke netop det store actionbrags præmis, at der skrues op for tempo og antallet af

eksplosioner for at sikre en høj underholdningsfaktor? I det henseende stemmer Jakob Wendt Jensens indgangsvinkel til filmen ikke overens med de genrekonventioner, som filmen opererer indenfor, men bliver i højere grad et spørgsmål om personlig smag og præference. Dette er problematisk i forhold til anmeldelsens ideelle rolle som debatfaciliterende genre. Den skal netop ikke forsøge at pålægge læseren en bestemt holdning, men i højere grad forsøge at virke oplysende og tankevækkende på en gang. På den måde får læseren selv mulighed for at danne sig en forståelse af filmen, som er blevet mødt på dens egne præmisser.

Sproget i Nanna Frank Rasmussens anmeldelse bliver hævet til et elitært niveau, der muligvis afskærer visse af mediets læsere. Det antages, at læseren er klar over, hvad hun mener, når hun skriver:

Men der er kommet en mere dyster tone i persontegningen, og jubeloptimismen og den enøjede patriotisme er blevet skubbet til side for en mere realistisk misantropi, selv om realisme ellers ikke er det ord, der normalt forbindes med superhelteuniverset.

(Bilag 3)

Her gives en præcis og nuanceret analyse af filmens stemning, men ordvalget og de mange filmiske referencer kan gøre det svært for læseren helt præcist at fastslå, hvad meningen med udsagnet er. Specielt når hun skriver til jp.dk's læsere der er moderne og individorienterede, hvilket betyder, de primært er mellem 20 og 39 år og ikke nødvendigvis har en længere videregående uddannelse⁴. Som Habermas beskriver i sin offentlighedsteori, kommer anmeldelsen således til at bevæge sig oppe på et ekskluderende plan, hvor ikke alle har mulighed for at være med.

Segmenteringen af dagspressen har gjort det lettere for anmelderne at vide, hvilke læsere de skriver til. Der er således stor forskel på den sproglige udformning på henholdsvis mx.dk og jp.dk. Generelt afspejler anmeldelsernes opbygning og sproglige udformning dog en tendens til, at anmeldelserne i samtlige dagblade til tider bliver indforståede uanset deres målgruppe.

Indholdsmæssigt skitserer størstedelen af anmeldelserne Marvels univers for læseren. Det gøres dog på en måde, som kræver, at læseren har en grundlæggende interesse og viden omkring universet og dets opbygning for at kunne følge med. Navnene på forskellige film og filmskabere slynges ud i

⁴ [Http://centralbibliotek.dk/sites/default/files/MaalgruppeBeskrivelse.pdf](http://centralbibliotek.dk/sites/default/files/MaalgruppeBeskrivelse.pdf) læst den 5/6 2014

flæng uden nogen opfølgning, som eksempelvis i anmeldelsen af Thomas Brunstrøm fra mx.dk. *”Plotmæssigt er filmen mere i familie med eksempelvis ’Mission Impossible’ og ’Bourne’-filmene end den gennemsnitlige superheltefilm.”* (Bilag 4). Nanna Frank Rasmussen refererer også til Paul Greengrass, der står bag Bourne-filmene, i hendes beskrivelser af actionsekvenserne. I begge tilfælde forventer anmelderen, at læseren har set de film, som der refereres til, ellers giver referencerne ingen mening. Samtidig positionerer anmelderne sig som fageksperter på området, idet de er i stand til at drage paralleller til andre film uden for genren.

Generelt vælger alle anmelderne at fokusere på skuespillet som et væsentligt nedslagspunkt i forhold til den samlede karakteristik af filmen. Der er dog stor uenighed omkring kvaliteten af de forskellige skuespilleres præstationer. Henrik Queitsch mener således, at filmen lider under *“[...] at Chris Evans, der spiller Captain America, heller ikke denne gang formår at give tyngde til sin noget firkantede karakter”* (Bilag 5). Hvorimod politiken.dk’s anmelder Søren Vinterberg er anderledes positivt stemt over for skuespilpræstationerne.

Både Chris Evans selv som kaptajnen og Scarlett Johansson som Black Widow er vokset med opgaverne[...] med rådsnar dialog får de faktisk et interessant samspil ud af den let pubertære drille/flirte konstellation.

(Bilag 1)

Vurderingen af skuespilpræstationer er således et prioriteret element i selve fortolkningen af filmen, hvorimod der ikke lægges særlig vægt på kvaliteten af filmens samlede visuelle udtryk eller historiens overordnede dramaturgi. Tættest på en egentlig analyse af historiens opbygning kommer Nanna Frank Rasmussen. *“Samspillet imellem de to er venskabeligt flirtende, og man kunne ønske sig, at der var gjort plads til en smule mere dialog her, men også generelt, på bekostning af action-eksplosionsscenerne”* (Bilag 3).

Brugen af computeranimation og mængden af actionscener nævnes også som et nedslagspunkt i samtlige anmeldelser, selvom det forbliver på et overfladisk plan. Computeranimationen bliver alene vurderet på et kvantitativt plan og ikke på et kvalitativt plan. Igen kan man overveje, om det ikke derfor bliver endnu et udtryk for en positionering fra anmeldernes side.

I mange af anmeldelserne fremgår det, hvordan anmelderne drager en klar distinktion mellem massekultur og nichekunst som to modsatrettede størrelser med forskellig kunstnerisk kvalitet. Som eb.dk's anmelder Henrik Queitsch udtrykker det: *"Træerne vokser ikke ind i himlen, og det gør dette stykke masseunderholdning heller ikke."* (Bilag 5). Her tildeles ordet *"masseunderholdning"* implicit en negativ klang sat overfor den mere nicheprægede del af filmmarkedet. Det understøtter Habermas' teori om at pressen er adskilt fra de private borgere og massekulturen.

Et godt eksempel, på at anmelderne også figurerer som perfide og flueknepende dansklærere, ses i politiken.dk: *"'Verdens Sikkerhedsråd', med Robert Redford som uudgrundelig generalsekretær (næppe som i underteksterne »departementschef«), har kommandoen over sikkerheds(?) organisationen S.H.I.E.L..D."* (Bilag 1). Her fremhæves en ganske lille fejl i filmens undertekster på bekostning af et mere konstruktivt helhedsbillede af selve filmen.

For at opsummere kan man således argumentere for, at der i anmeldelserne kan spores en tendens til, at anmelderne kommer til at virke elitære og bedrevidende. Dette kan betyde, at anmelderne kommer til at distancere sig yderligere fra deres læsere, og at den offentlige debat omkring kunsten kun foregår i en lukket skare.

Perspektiveringer til samtiden

I samtlige filmanmeldelser drages der nogle gennemgående perspektiveringer, som forsøger at forankre filmen i en kontekst. Som tidligere nævnt gøres der brug af perspektivering og sammenligning indenfor filmgenren. Tidligere Marvel-produktioner, som den foregående film om Captain America fra 2011 og andre figurer fra Marvel-universet, bruges flittigt som referencepunkt. Som Thomas Brunstrøm skriver: *"I forhold til andre Marvel-helte som den kradsbørstige Thor og dekadente Iron Man, kan Captain America virke lidt fersk"* (Bilag 4). Her ses det, at figurerne fra Captain America sammenlignes og sættes i relation til andre karakterer fra Marvels tidligere produktioner i samme genre. Mange af anmeldelserne forbliver således tro over for genren i perspektiveringen.

Perspektiveringer til film uden for genren kan åbne op for andre aspekter til at forstå værket, men der er samtidig en fare for, at anmeldelserne kommer til at virke indforståede, og at de skaber

forvirring hos læseren. Et godt eksempel er perspektivering til 1970'erne filmen *Tre døgn for Condor*, som både eb.dk og jp.dk trækker ind i deres anmeldelse.

Brødrene Russo, der har instrueret, har villet tilføje noget af den intense anspændthed, som man kunne finde i den paranoiapolitiske thriller i 1970'erne, og understreger dette ved at lade Robert Redford ('Tre døgn for Condor') spille rollen som Alexander Pierce, talsmanden for S.H.I.E.L.D.S.

(Bilag 3)

Det er ikke sandsynligt, at alle kender en film fra 70'erne, uanset hvor kendt den måtte være. En anden ting, der går igen i flere af anmeldelserne, er referencen til overordnede problemer i samfundet. Her er det særligt NSA-konflikten, der flere steder nævnes i anmeldelserne. Søren Vinterberg bruger således NSA-konflikten som anslag og vinkel for sin anmeldelse.

Hvis et samfund kobler digital overvågning af hver enkelt verdensborgers gøren og laden, helt ned til blodtype og dna-profil, med 'forebyggende justits' over for indre fjender og lige så massiv 'forebyggende' militær slagkraft over for udenvælts ditto - individers såvel som andre nationers handle-og tankefrihed? Spørgsmålet er som bekendt ikke teoretisk, men helt aktuelt og konkret - lige fra NSA- overvågningen af amerikanske statsborgere såvel som europæiske statsledere og til vores egne Irak-og Afghanistan-invasioner og Obamas Krim-aktuelle 'kanonbådsdiplomati' over for Rusland.

(Bilag 1)

Imens Thomas Brunstrøm har følgende stående som en del af afslutningen:

The Winter Soldier' er nok Marvels mest politiske film til dato, og selv om parallellerne til NSA's overvågning og USA's brug af droner bliver bøjet lidt rigeligt i neon, er der point for forsøget.

(Bilag 4)

Denne perspektivering til samtidens politiske dagsorden er ifølge de fire kriterier for anmeldelsen som genre en vigtig del af perspektivering, da en anmelder skal kunne spotte mere generelle tematiske strømninger i samfundet, som kulturproduktet kan være udtryk for. Anmelder for jp.dk,

Nanna Frank Rasmussen, beskriver det meget godt: *"[...] Tegneserieuniverset, som superheltefilmene jo udspringer af, er forankret i det hverdagslige, den konkrete virkelighed og historiske tid, som de er skabt i."* (Bilag 3).

Derudover vælger flere af anmelderne også at drage paralleller bagud til tidligere filmproduktioner, for at kunne forklare genrens udtryk i dag. Søren Vinterberg drager blandt andet paralleller til de gamle westernfilm, der ofte fungerede som gennemspilning af storpolitiske dilemmaer. Nanna Frank Rasmussen bruger perspektiveringen til at forklare, hvordan helten i superheltefilmen har udviklet sig og for at tydeliggøre karakteristikken af helten i filmen. *"Superheltefilmen og hermed naturligvis også helten i fokus er blevet mere mørk med tiden. [...] der er kommet en mere dystre tone i persontegningen."* (Bilag 3).

Anmelderne bruger i disse anmeldelser også perspektivering til at sige noget mere generelt om produktionen af filmen og om indholdet. Søren Vinterberg karakteriserer instruktørens tidligere virke og produktion. På den måde kan læseren danne sit eget billede og forventninger til filmen. Derudover bliver det også nævnt, hvordan klippere og manuskriptforfattere har været med til at danne nogle bestemte rammer omkring filmen.

Den ferme klipper Jeffrey Ford og ikke mindst Christopher Markus og Stephen Mcefeely, der har lagt grunden med et manus i perfekt balance mellem enfoldig moral, politisk paranoia og det tordnende smæk for skillingen.

(Bilag 1)

For anmelderne handler det om, at finde en balance mellem at oplyse og samtidig bringe oplysningerne, så læseren kan forstå konteksten. I ovennævnte er der eksempler på, hvordan perspektiveringen kan bruges til at placere filmen i sin samtid og i forhold til andre film i samme genre.

Påstande uden belæg

Vigtigst for vurderingen er argumentationen, da læserne skal kunne finde frem til, hvorfor anmelderen har vurderet filmen, som han eller hun har gjort. Anmelderne på de forskellige dagblade vurderer filmen forskelligt.

I anmeldelsen på mx.dk står der: “Og actionscenerne - som i sagens natur fylder en del - er der sandelig ikke ret meget i vejen med.” (Bilag 4). Påstanden er, at actionscenerne er gode, men dette er en påstand uden belæg. Vi får ikke af vide, hvad der gør actionscenerne gode. Modsat ses en god argumentation i starten af samme anmeldelse, hvor Thomas Brunstrøm beskriver, at toeren inden for superheltefilm ofte er bedre, fordi de ikke behøver at bruge tid på skabelseshistorien. Om man er enig med ham er noget andet, men han giver læseren en begrundelse for sit standpunkt. Anmeldelsen på eb.dk indeholder et særskilt afsnit, der beskriver de ting, der efter anmelderens mening er galt med filmen. Det ser vi i påstandene:

[Captain] Americas hjernevaskede soldaterkammerat, The Winter Soldier, der har givet filmen sin undertitel, bruges heller ikke rigtigt til noget. Og Scarlett Johansson kæmper igen en brav, men forgæves kamp for at få noget meningsfyldt ud af Black Widow-figuren. Og selvfølgelig går det hele op i eksplosioner og 3D-effekter til sidst.[...]Men Captain America: The Winter Soldier har dog langt mere substans end den forrige, intetsigende Marvel-filmatisering ‘Thor: The Dark World’.

(Bilag 5)

Disse påstande fungerer alle som argumenter for, at filmen er dårlig. Problemet er bare, at argumentationen ikke holder, når de mindre påstande ikke understøttes af belæg og hjemmel, som læseren kan forholde sig til. Et belæg gør normalt, at vi kan følge anmelderens tankegang, hvilket ikke er tilfældet her.

Politiken.dk’s vurdering findes i det sidste afsnit af anmeldelsen, hvor Søren Vinterberg skriver, at Marvels superheltefilm har god mulighed for fremtidig succes. Afsnittet afsluttes med argumentationen for, hvorfor *Captain America: The Winter Soldier* er en god film.

Især hvis også kommende film formår at kombinere nutidens mest betændte politiske dilemmaer med alle den digitale filmepokes mest storslåede actiontricks - det miks, der placerer Captain America: The Winter Soldier i den bedste ende af superheltefilmernes livskraftige subgenre.

(Bilag 1)

Her får vi af vide, at det er kombinationen af action, plot og inddragelsen af politiske dilemmaer (belæg), der har gjort, at filmen er en succes (påstand). Anmelderen har i bunden af anmeldelsen formuleret en kort sætning, der opsummerer den egentlige vurdering (Bilag 1). Denne er dog ikke velargumenteret, da der ikke fremstilles noget belæg for påstandene.

I jp.dk's anmeldelse finder man ligeledes den endelige vurdering til sidst i anmeldelsen, hvor hele anmeldelsen opsummeres i nogle få linjer. Der er heller ikke her mange direkte belæg at finde, for påstande som “[...] for få plotpointer, for meget død actiontid og for stor blanding af genretendenser.” (Bilag 3). Et andet interessant udsagn findes i afsnittet lige før den endelige opsummering, hvor anmelderen kommer med følgende påstand: “Men det er ikke en helstøbt film om en superhelt, der skal finde fodfæste i en moderne verden.” (Bilag 3). Her tager Nanna Frank Rasmussen et tema op fra filmen, som hun selv har fundet centralt. Hun vurderer, hvorvidt målet med filmen er nået, og det fremgår, at hun ikke mener, at det er tilfældet. Dog virker det til at være en kommentar, der er ude af kontekst, da både beskrivelsen og fortolkningen af filmen ikke lægger vægt på, hvordan hovedrollen tackler den moderne verden.

I b.dk's anmeldelse finder man den endelige vurdering i slutningen, selvom der optræder en vurderende bemærkning allerede i første afsnit, hvor filmen sammenlignes med ‘The Avengers’. Vurderingen, der har mellemrubrikken “Et udmattende overbud af effekter.” (Bilag 2), indeholder en gyldig argumentation, der dog fremtræder svag. “Mange af enkeltdelen i ‘The Winter Soldier’ fungerer altså fint, men sammensat bliver de i den lange ende til et udmattende overbud af effekter.” (Bilag 2). Argumentationen er gyldig, idet der både optræder påstand og belæg, selvom påstanden er implicit i sammenhængen. Påstanden er, at filmen ikke er god, og belægget er, at filmen indeholder for mange actionscener og special effects. Argumentationen fremstår svag, fordi belægget kan opfattes som en påstand i sig selv, hvilket lægger op til en analyse på et mindre niveau. Det påstås, at filmens enkelte dele fungerer, og at de sammensatte elementer giver et overbud af effekter. Påstandene har dog ingen tilhørende belæg eller eksemplificeringer.

Anmeldelserne og internettets muligheder

Dagbladenes film anmeldelser på nettet bruger alle i nogen grad de muligheder, som nettet tilbyder. Med internettets muligheder mener vi brugen af eksempelvis billedhjul, links, kommentarspor, altså de flermediale værktøjer og digital storytelling.

Eb.dk's anmeldelse adskiller sig fra de andre, idet den meget vellykket gør brug af digital storytelling. Læseren bliver præsenteret for filmtraileren, der er placeret øverst i anmeldelsen, og får herved mulighed for at få kendskab til den omtalte film. Der er yderligere et billedhjul, hvor billeder fra filmen vises. Anmeldelsen har desuden et kommentarspor, som giver læserne mulighed for at udtrykke deres umiddelbare meninger på eb.dk's eget debatforum, Nationen.dk. Her kan læserne ytre deres holdninger om filmen og anmeldelsen, hvorefter kommentarerne kan "likes", kommenteres eller "dis-likes" af andre læsere. Muligheden for at bedømme og udveksle meninger er den bedst udformede set i forhold til de fire andre anmeldelser, og læserne benytter sig af muligheden. De andre netavisers kommentarspor er væsentligt mere begrænsede. Anmeldelsen på eb.dk skaber på sin vis et lille "Captain America-univers", hvor læserne kan boltre sig i, samtidig med at den skaber en ramme for offentlig meningsudveksling, hvor der er fri og let tilgængelig adgang for alle.

Filmanmeldelsen på jp.dk er meget forskellig fra den på eb.dk. Hjemmesiden er lukket for folk, som ikke har en betalt brugerprofil. Derfor henvender den sig til en mere lukket skare og er ikke tilgængelig for menigmand. Når læseren har betalt sin adgang, ses en filmanmeldelse, der hverken gør brug af billeder, kommentarspor eller links. Jp.dk er derved ikke god til at skabe et forum for offentlig meningsudveksling, da den ikke faciliterer mulighed for at ytre sig. Der er mulighed for at dele anmeldelsen på de sociale medier samt at "like" den, men læseren kan ikke komme med kritik eller egne overvejelser omkring værket.

Anmeldelserne på mx.dk, politiken.dk og b.dk indeholder alle links. Mx.dk linker eksempelvis til "*Læs også: Kærlighed i Karry*", der er en filmanmeldelse af et indisk kærligheds drama. Dette link er ikke væsentligt i forhold til, at læseren skal have indsigt i Captain America filmen. Det er en udbredt tendens i dagbladenes anmeldelser på nettet, at størstedelen af de links, de bruger, ikke har relevans for filmen *Captain America: The Winter Solder*. Derfor åbner de ikke op for filmens univers og giver læserne større indsigt i det egentlige kulturprodukt. Samtidig er alle links i de forskellige anmeldelser kun til deres egne artikler og strækker sig aldrig ud til andre medier. De har i nogle tilfælde tilpasset de forskellige link efter filmens tema, men ingen af dem udfolder anmeldelsen eller giver den en ekstra dimension.

En måde, hvorpå man kunne undgå både at blive alt for redegørende og samtidig ikke være alt for elitær, kunne i midlertidig være at benytte sig mere af links i anmeldelserne. Hvis Thomas

Brunstrøm fra mx.dk eksempelvis havde lavet links til sin James Bond og Bourne reference, ville det betyde, at læseren havde mulighed for at undersøge, hvad denne reference betød som belæg for, at filmen ikke er en klassisk superheltefilm. På den måde ville filmanmelderen faktisk være et fagligt fyrtårn, der kunne højne diskussionens niveau og ligeledes undgå at tabe folk undervejs i argumentationen. Med undtagelse af eb.dk virker det dog ikke til, at aviserne går synderligt op i at udnytte nettets muligheder. Anmeldelserne på internettet er ofte kopieret direkte fra printavisen, måske med en ændret rubrik. De links, der er sat ind, virker som om, at de er sat ind, fordi der skal være links i en netartikel. At nettets muligheder ikke bliver udnyttet kan måske forklares ud fra, at der stadig hersker en forståelse på redaktionerne om, at printavisen rangerer over nettet (Hartley 2012:103-131).

Delkonklusion

De fem dagblades filmanmeldelser søger alle at opfylde de fire kriterier, men der er en række tydelige problemer med dem. Selvom de alle beskriver filmen, gøres det til tider meget nøgternt og kringlet. Derfor er man næsten nødt til at have set filmen eller kende til hele Marvels tegneserieunivers for at kunne følge med. Det kommer derfor til at virke overfladisk, da der ikke gøres nok for, at sætte læseren ind i den stemning, som filmen skaber.

De fleste af anmelderne tilstræber helt tydeligt at benytte sproglomster. Det lykkes ikke altid, hvorfor det kan virke som om, at de har farvet sproget alene for at farve det, frem for at gøre en udfolde og tydeliggøre meningen ved hjælp af billedsproget. Desuden benytter de sig ofte af fremmedord, der kan gøre teksten svært forståelig. Det kan selvfølgelig have noget at gøre med, at anmeldelserne henvender sig til forskellige målgrupper. Derfor er det heller ikke nødvendigvis et problem for folk at deltage i diskussionen. Eksempelvis kunne det være årsagen til, at mx.dk bruger ord som *“super,”* vendinger som *“springe direkte til det sjove”* eller forventer, at deres læsere kender til Marvels tegneserieunivers. Over tredjedelen af deres læsere er nemlig under 30 år⁵. Ligeledes kunne målgruppeorientering være årsagen til, at b.dk bruger ord som *“karismatisk,”* vendinger som *“variation i diktionen”* eller forventer, at deres læsere ikke vil synes at kraftige lydeffekter er en god ting. Deres læsere er nemlig mellem 35 og 50 år og veluddannede⁶. Eftersom man må gå ud fra, at folk er på forskellige niveauer intellektuelt og forskellige steder i deres liv, vil det være naturligt, at man vælger forskellige diskussionsfora. Derfor behøver alle medier ikke nødvendigvis at henvende sig til alle typer af læsere. Så længe alle læsere har mulighed for at indgå i en diskussion på et eller andet medie eller forum.

Alle anmeldelserne er gode til at perspektivere til både samtid og genre, men ofte bliver referencerne til genren og andre film indforståede og henvendt til læsere med samme filmiske ekspertise. Det bevirker, at referencerne ikke fungerer særlig godt som de belæg, de er tiltænkt, og argumentationen kan derfor komme til at virke ekskluderende for nogle læsere.

⁵ [Http://media.mx.dk/om-mx/maalgruppe/](http://media.mx.dk/om-mx/maalgruppe/), læst den 2/5 2014.

⁶ [Http://www.berlingskemedia.dk/?brands=berlingske](http://www.berlingskemedia.dk/?brands=berlingske), læst den 2/5 2014.

Anmelderne vurderer filmen vidt forskelligt. Vurderingen er dog ofte en subjektiv meningstilkendegivelse, der ikke indeholder nogen større redegørelse for påstande, og dette svækker troværdigheden.

Det mest gennemgående problem med filmanmeldelserne, set i forhold til at filmen er et kulturprodukt, der både indeholder musik, billede og dramaturgi, er det manglende fokus på det audiovisuelle udtryk. Der nævnes lidt om "*plastiklys*" og hurtig klipning, men dybere bliver det ikke. Der nævnes intet om filmens musik, hvorvidt kameravinklerne gør noget godt eller dårligt for filmen eller om den computeranimation, som de alle synes, der er for meget af, fungerer eller ej. Anmelderne anmelder altså ikke filmen på dens præmisser.

Vores rolle som anmeldere

Mange anmeldere tilegner sig en faglighed og erfaring omkring emnet, der gør vedkommende berettiget til at udtale sig analyserende omkring film som kulturprodukt. Anmelderen er ideelt set kvalificeret til at analysere og argumentere for sine meninger, da anmelderen har stor viden omkring kulturproduktet. Denne viden er erfareet ved at have læst og studeret emnet samt ved at være bekendt med andres analyser og argumenter (Jørgensen 1999:8).

Virkeligheden ser dog anderledes ud, da mange af dagbladenes anmeldere ikke nødvendigvis har en specifik uddannelse indenfor det felt, de anmelder. Ifølge en undersøgelse, som dagbladet Information foretog i 2013, havde kun 40 procent af de danske filmanmeldere en relevant baggrund indenfor deres fagområde, mens de resterende blot havde en særlig interesse for området (Web 4). Derfor mener vi, at vi som journalister kan skrive en god og velargumenteret anmeldelse på lige fod med den professionelle anmelder. Vi vil forsøge at skrive anmeldelser til de fem netaviser med udgangspunkt de elementer og faldgruber, der er beskrevet i teori- og analyseafsnittene. Dette gøres ud fra et kunstsyn, hvor værket bør mødes på dets egne præmisser og med en grundlæggende åbenhed, nysgerrighed samt med velargumenterede kritikpunkter. Den faglige baggrund opnår vi ved grundig journalistisk research, ligesom vi forsøger at udnytte nettets flermediale muligheder på en bedre måde end i de analyserede anmeldelser. Om det lykkedes os at løfte denne opgave, vil vi diskutere i følgende afsnit.

Diskussion

Gennem vores arbejde med at skrive filmanmeldelser har vi fundet nogle elementer udfordrende og andre lettere at efterleve. Vi kritiserer dagbladenes netanmeldelser for at have overfladiske og indforståede beskrivelser af filmen. Dog er vi bevidste om, at filmen *Captain America: The Winter Soldier* kan være svær at genfortælle på en enkel og letforståelig måde, fordi dens historie er en del af en længere fortælling bestående af en række andre film, samtidig med at den stammer fra et gammelt tegneserieunivers. Dette er måske en endnu større grund til, at anmelderne skal give læserne mulighed for at forstå universet ved at levere en god beskrivelse.

Filmen *X-Men: Days of Future Past* indgår ligeledes i et stort franchise. Derfor var det til at begynde med svært at gøre filmens plot klart i anmeldelsen uden at være nødsaget til at inddrage tidligere film (Bilag 6). Selvom vi til dels har overkommet dette, er det stadig svært ikke at tale om det utal af mutanter, der optræder i filmen. Således nævnes både Wolverine, Mystique, Magneto, Professor Xavier og Toad (Bilag 6). Vi forstår derfor godt, at beskrivelsen i tilfældet med de anmeldelser, vi har analyseret, let kan forekomme rodet og ekskluderende. Det kan blive svært for læseren at sætte sig ind i historiens kronologi. Omvendt vil vi mene, at vi i nogle af vores anmeldelser til en vis grad formår at kombinere en beskrivelse af filmens handling med et stemningsskabende billedsprog, der indvier læserne i filmens univers. Som et eksempel kan anmeldelsen af *Only Lovers Left Alive* nævnes.

Detroit er den perfekte ramme om denne melankolske fortælling. De forladte og forfaldne fabriksbygninger står som tavse gravsten tilbage i et postapokalyptisk univers. Den ideelle by at leve i for en vampyr. Alle menneskene har for længst forladt byen. Det gullige skær fra gadelygter lukker sig sammen om den gamle Jaguar, imens ægteparret begiver sig på sightseeing i den øde spøgelsesby.

(Bilag 7)

Ud over at fortælle om filmens handling giver ovenstående citat også læseren et indtryk af den følelse, man oplever, når man ser filmen. At give læseren en følelsesmæssig oplevelse behøver altså ikke være et særskilt afsnit, men kan integreres i beskrivelsen, fortolkningen, perspektivering og vurderingen.

Vi har forsøgt at skrive vores anmeldelser til vores mediers respektive målgrupper. For eksempel ses dette citat fra mx.dk: *“Der er skruet ned for en af de ting, der gør mutant-filmene fede at se, nemlig de mere blærede mutanter, der kan skyde med ting eller forvandle sig til noget andet.”* (Bilag 6). Ordet *“plausibel”* bliver ligeledes brugt i anmeldelsen til b.dk (Bilag 9). Det har dog samtidig vist sig som en udfordring at skrive i et billedrigt sprog, der gør brug af sproglomster og åbner op for filmens stemning. Vi havde tendens til let at forfalde til klicheer eller indforståethed, når vi forsøgte på en gang at beskrive filmen og samtidig videreformidle den følelse og stemning, som filmene gav os. Vi mangler til tider nuancer i sproget, som helt præcist kan give læseren et godt billede af filmens stemning, hvilket kan ses i anmeldelsen af *Kolbøttefabrikken*, der måske bliver for nøgtern i beskrivelsen.

Et sammenstød mellem den konservative, lykkepille-elskende doktor og den frisindede Acacia er uundgåeligt, og snart begynder hun at overbevise de andre patienter om, at de ikke længere skal tage deres medicin. I stedet kan hun helbrede både patienter og ansatte med voodoo, numerologi og læsning af kaffegrums. Dr. Bergstrøm tager kampen op, da han mener, Acacia er dybt psykisk syg og vil stoppe hende. Uanset hvor meget medicinering det kræver.

(Bilag 9)

Ovenstående gør ikke brug af sprog og vendinger, der forsøger at give læseren en følelse lig anmelderens, da filmen blev set. Vi fandt det til tider udfordrende at skrive i et malende sprog. For at gøre dette, kunne man i ovenstående eksempelvis have skrevet: *“I stedet smadrer hun den kliniske orden. Hendes blotte tilstedeværelse farvelægger de kedelige, hvide hospitalsgange med drømmefangere og skrumpehoveder, så hun får patienter og ansatte til at overveje, hvem de er”*. Vi kritiserer de professionelle anmeldere for at benytte sig af tomme udtryk, men vi forfalder selv til brug af floskler flere steder i vores anmeldelser. For eksempel slutter anmeldelsen af *Maleficent* af med: *“Og ligesom tidligere Disney produktioner ligger der også bag Maleficent et dybere underliggende budskab. Der er ondt og godt i os alle sammen.”* (Bilag 8).

I forhold til anmeldernes fortolkninger kom vi i analysen frem til, at anmelderne kan virke ekskluderende og bedrevidende i over for læserne. Anmeldelserne kom i nogle tilfælde til at henvende sig til andre med stor filmfaglig ekspertise. I vores anmeldelser forsøgte vi at undgå dette, men det viste sig i nogle tilfælde svært ikke at komme til at ophøje niche-filmene i forhold til, hvad

man kunne benævne som massekultur. Det skyldes muligvis, at vi har en tendens til at opfatte nichekultur som bedre end massekultur. Måske på grund af den adskillelse pressen og anmelderne skaber mellem niche- og massekultur. Et eksempel på dette ses i anmeldelsen af *Only Lovers Left Alive*, hvor denne kunstfilm bliver vurderet som mere værd end diverse mainstream kulturprodukter.

Med filmen: "Only Lovers Left Alive" lykkes det dog på fornem vis for den amerikanske instruktør, Jim Jarmusch, at tilføje vampyrgenren et nyt pust af sjælden dyster melankoli. Her er der ingen seksuelle undertoner eller pubertære problemer som i den populære *Twilight*-trilogi, der fik alle teenagepiger til at hungre efter mere vampyrkærlighed. Her er ingen overnaturlige evner eller overdreven brug af computergenerede effekter. Der svælges ikke i store mængder af teaterblod som i HBO-serien "True Blood".

(Bilag 7)

Der er som sådan ikke noget i vejen med at perspektivere til andre værker i samme genre, men her har hele ordlyden en negativ klang, hvilket måske ikke er hverken berettiget eller relevant for anmeldelsen.

Omvendt lykkes det os måske at anerkende en film for, hvad den er i både anmeldelsen af *X-men: Days of Future Past* og *Maleficent*, som begge kan kategoriseres som massekultur, idet de søger et bredt publikum og at blive set af mange.

Så hvis man er til et klassisk Disney eventyr med et moderne twist og smukke visuelle effekter er der masser at komme efter i *Maleficent*. Og ligesom tidligere Disney produktioner ligger der også bag *Maleficent* et dybere underliggende budskab. Der er ondt og godt i os alle sammen.

(Bilag 8)

Her respekteres det publikum, der måtte have lyst til at se filmen uden at tage højde for, hvorvidt anmelderen selv mener noget godt eller dårligt om filmen. Anmeldelserne tilstræber således at forholde sig objektivt i forhold til anmelderens egen kunstforståelse. Filmen vurderes på dens egne præmisser.

Perspektiveringer til film og tematikker uden for filmens genre kan, som det ses i analysen, være problematiske. Her er der fare for, at anmeldelserne igen kommer til at virke for elitære og indforståede. Dog synes det ikke så vanskeligt at få samtidsperspektiveringerne til at fungere. I vores egen anmeldelse af henholdsvis *Kolbøttefabrikken* og *Heli* perspektiveres der til den samtid, som filmene problematiserer.

Hele temaet med overmedicinering i den danske psykiatri er rigtig interessant og i virkeligheden også skræmmende, når man for eksempel kan se i TV2's dokumentar "B.S. og recepten på lykke," at man ikke behøver at være på lykkepiller for at være glad.

(Bilag 9)

Her perspektiveres til en generel offentlig diskussion, der finder sted i det danske samfund omkring overmedicinering. I anmeldelsen af *Heli* perspektiveres der til den mexicanske virkelighed. "*Escalante fortæller en fængslende og samfundskritisk historie i flotte billeder, der stiller skarpt på narkokrigenes konsekvenser for en helt almindelig mexicansk familie.*" (Bilag 10).

På den anden side kan perspektiveringer til film og temaer uden for filmens genre skabe problemer for læserens forståelse af anmeldelsen, hvilket eksempelvis ses i anmeldelsen af *Kolbøttefabrikken*: "*I stil med Jack Nicholsons karakter i Gøgereden får hun alle til at gøre oprør mod Dr. Bergstrøm og det virker simpelthen ikke realistisk.*" (Bilag 9). Selvom der linkes til materiale om Gøgereden, forudsættes det til en hvis grad, at læseren ved, hvad Gøgereden går ud på og kender Jack Nicholsons karakter. Brugen af referencen uden for værket kan tilføre en udvidet forståelse af Acacia og hendes handlinger, som anmelderen ser dem. Det kan dog også forvirre læseren, hvis vedkommende ikke kender til den film, der refereres til. Det er således en hårfin balancegang mellem den berigende perspektivering, der kan være med til åbne filmens tematikker op for læseren og den indforståede elitære distancering fra læseren.

På nogle områder fandt vi det udfordrende at vurdere de forskellige film, da vi ikke har stor faglig viden omkring filmteknik. På den anden side er det jo ikke fordi vi aldrig har set en film. Vi er på mange måder almindelige filmforbrugere, selvom vi har foretaget research omkring filmen. Det kan måske betyde, at vi møder læseren på et mere ligeværdigt niveau som almindelige journalister og ikke filmeksperter. Vi møder filmen med en anden form for åbenhed. Ved at vi ikke er eksperter,

har vi måske lettere ved at forsvare publikums kritiske funktion overfor den udøvende kunstner eller filmskaber - vi sætter os i det generelle publikums sted. Som i Figur 1 kan vores interesser derfor i højere grad identificeres med publikums. Selvfølgelig kan man ikke møde et værk fuldstændig objektivt. Hvis vi skal holde os til anmeldelsen som udgangspunkt for diskussion af filmen som kulturprodukt, kan der dog være en ide i, at vi ikke adskiller os fra den gruppe, vi gerne vil have til at indgå i diskussionen. Det virker som et bedre udgangspunkt for diskussion, end at vi forsøger at positionere os selv som en kulturel bedrevidende elite. Denne forestilling er på sin vis modstridende med vores ønske om, at anmelderen fortsat skal være adskilt fra massen for at kunne fungere som et autoritativt fyrtårn i den store mængde af anmeldelser på internettet. Ideelt set burde anmelderen altså på en gang være både en del af massen og samtidig adskilt fra den.

En anden væsentlig pointe i vores analyse af de fem anmeldelser er, at anmeldernes argumentation til tider mangler belæg. Ikke i forhold til den overordnede påstand om hvorvidt filmen er god eller dårlig, men i mange tilfælde bliver hvert enkelt belæg for den overordnede påstand uforståelige og uden eksempler. Derfor har vi selv forsøgt at give begrundelser for hver enkelt påstand, vi fremfører, hvilket eksempelvis kan ses i anmeldelsen af *X-men: Days of Future past*.

Der er både fordele og ulemper ved at være en del af en fastlåst hovedhistorie, som alle tegneseriefilm jo er. Det forpligter til at holde styr på de mange sidehistorier, der bliver brugt fra film til film, og det er noget, der i denne film-serie desværre er glippet en smule. Eksempelvis sidder kendinge tilbage med et nagende spørgsmål: Hvordan kan Xavier ligne sig selv, når han fik en anden krop i den tredje film?

(Bilag 6)

Her kunne man have stoppet ved “[...] desværre glippet en smule”. På den måde havde man haft et belæg til anmeldelsens overordnede påstand om filmens kvalitet. Her er påstanden, at de mange sidehistorier ikke hænger sammen, og det efterfølgende eksempel fungerer som understøttende belæg for denne påstand.

Det kan kræve en del plads at redegøre for alle sine overvejelser omkring filmen. Nogle af vores anmeldelser er derfor længere end de analyserede anmeldelser. Det skyldes, at vi, for at give et så fyldestgørende billede af filmen som muligt, har haft brug for mere spalteplass til at folde anmeldelserne ud. Man kan derfor kritisere vores anmeldelser for ikke at være komprimerede nok.

Der er dog en tendens til at læsere er villige til at læse de længere og mere dybdegående artikler på nettet, fordi de selv vælger deres læsestof (Eberholst & Hartley 2013:182f). I forlængelse heraf kan man argumentere for, at længden på vores artikler ikke er noget problem, så længe indholdet forbliver skarpt og relevant for den samlede vurdering af kulturproduktet, og såfremt indholdet opstilles på en letlæselig og overskuelig måde.

En måde, dette kan gøres på, er blandt andet ved at bruge digital storytelling. Ud over at det bryder teksten op, kan det også tilføje ekstra dimensioner til anmeldelsen. Det er ikke svært at tilføje links og trailere, men det er sværere at finde de helt rigtige links og trailere, der ikke alene udfolder nettets muligheder, men også anmeldelsen. Det kræver tid og dermed prioritering fra avisernes side, hvis man på denne måde skal give læseren en større indsigt i anmelderens forhold til det anmeldte. For eksempel linker vores anmeldelse af *Maleficent* til det oprindelige eventyr om Tornerose, mens anmeldelsen af *Captain America: The Winter Soldier* i mx.dk har et link til “*Kærlighed i Karry*”, der er en filmanmeldelse af en helt anden filmgenre, nemlig et indisk kærlighedsdrama. Det er ikke svært at gennemskue, hvilket link vi mener, der er mest relevant. Vi har alle brugt filmenes trailere i vores anmeldelser. Traileren er en nem måde at etablere en stemning, da den på mange måder kan siges at være lavet med netop det formål. Vi linker også til filmens soundtrack i Bilag 7 og 8 og har indsat billeder i alle anmeldelser. Det er links, der har særlig relevans for netop de anmeldelser og samtidig linker ud fra det medie, vi skriver til. Vi udnytter derfor i højere grad nettets muligheder, end de analyserede anmeldelser.

Dette projekt tager udgangspunkt i en diskussion af vigtigheden i, at alle har lige mulighed for at indgå i den offentlige debat. Dette beskriver Habermas som vejen til den bedst mulige sandhed. Christopher Kelty beskriver nettets mulighed for brugerinddragelse og kommentarspor som en ny måde, hvorpå pressen kan give alle lov til at deltage i denne diskussion. Vores analyse viser, at det kun er eb.dk, der formår at skabe den bedst mulige platform for diskussion. Selvom de andre har enten kommentarspor eller muligheden for deling på Facebook, er det kun på eb.dk, at folk indgår i diskussionen. Det er vanskeligt at vurdere, hvordan man skriver en anmeldelse, som giver læserne lyst til at indgå i en diskussion. Derfor har det ligeledes været en udfordring for os at skrive anmeldelser, der inspirerer og opfordrer til debat i stedet for blot at være en meningstilkendegivelse. Det kan nemlig være svært at sige præcis, hvad der gør en tekst debatskabende.

Man kan overveje, om Habermas' forestilling om den ideelle diskussion på trods af Keltys opdatering ikke er en smule utopisk. Habermas beskriver skiftet til et langt mere markeds- og forbrugerorienteret samfund, og derfor må man nødvendigvis acceptere, at diskussionen ikke længere kan foregå på de samme præmisser som førhen. Internettet har muligvis nedbrudt skellet mellem pressen og folket, men måske kræver kommunikationen mere engagement end folk føler, at de har tid til. Derfor kan det i højere grad blive meningstilkendegivelser, som andre kan tilslutte sig eller forkaste, mens de lange, udredende og velargumenterede forklaringer kan være for meget at forlange. Den form for diskussion finder måske sted på mere segmentspecifikke medier. Set i forhold til Habermas er problemet, at man ender med kun at diskutere med folk, der er helt eller delvist enige med en selv. På den måde opnår man ikke den bedst mulige sandhed.

Markedet har også indflydelse på den offentlige diskussion, da det i høj grad er markedet, der sætter dagsordenen for, hvilke kulturprodukter der anses som aktuelle. Samtidig har markedet tvunget netaviserne til at lave brugerbetaling af artiklerne, hvilket giver mening i forhold til den formidlende nyhedsjournalistik, da det på mange måder er et produkt læserne kan konsumere. Set i forhold til anmeldelsen og meningsjournalistikken kan det være hæmmende for den debatskabende funktion, at der kræves betaling.

Samlet set har det været en udfordring at skrive vores filmanmeldelser ud fra både de fire kriterier og Habermas definition af den ideelle diskussion. Det kan skyldes, at mediebildet i dag er langt mere segmenteret end da Habermas skrev sin offentlighedsteori. Vi har været nødt til at overveje de enkelte mediers målgrupper, som i sig selv er et udtryk for opdeling af masserne.

Konklusion

De fem filmanmeldelser gør alle brug af nettets muligheder og de fire kriterier for en god anmeldelse. De gør det dog ikke optimalt. Måden, de anmelder på, kan bevirke, at de kommer til at positionere og distancere sig som en filmfaglig elite i stedet for at fungere som diskussionspartner og gå i dialog med kulturproduktet. Problemerne er, at de beskriver for overfladisk og indforstået, fortolker bedrevidende, bruger uforståelige filmfaglige referencer og fører en svag argumentation, som medfører, at man kan have svært ved at forstå grundlaget for deres påstande. Internettets muligheder bliver brugt i anmeldelserne, men det virker langt fra velovervejet. Deres brug af digital storytelling virker som en nødvendighed snarere end et værktøj til at åbne anmeldelsen op.

Vi har forsøgt at give et bud på, hvorledes disse problemer kan løses i vores egne anmeldelser. Løsningen på de problemer, vi lokaliserer i dagbladenes anmeldelser på nettet, er, at de skal være let forståelige og tilgængelige for alle. Vi har påpeget, at de fem dagblade har deres egne målgrupper, men ofte henvender anmelderne sig til filmeksperter lig dem selv. De skal være bedre til at give eksempler og belæg som grundlag for deres påstande. Ligeledes skal de udnytte internettets muligheder for at styrke anmeldelserne og imødekomme læsernes behov. Dette kan gøres ved at linke til relevante sider, indsætte billeder, lydfiler og filmklip, som kan udfolde forståelsen af filmen for læseren. Det vil sige at lave en digital storytelling, der støtter og udfolder anmeldelsens budskab.

Litteraturliste

Litteratur

Bergenholtz, Henning & Frandsen, Finn (1997): *At anmelde i Hermes - tidsskrift for sprogforskning no. 19*

Christensen, Anne Middelboe (2012): *Begejstring & Brutalitet - En guide til anmelderens rolle*, Informations forlag.

Corrigan, Timothy (2010): *A short guide to writing about Film*. 7th edition. Pearson Education.

Eberholst, Mads Kæmsgaard & Hartley, Jannie Møller (2013): *Sproget på netmedierne i Thurah, Thomas & Kristiansen, Martin: Sproget i de elektroniske medier*, Hans Reitzels Forlag.

Hartley, Jannie Møller (2012): *Nyheder på internettet - kapitel 4*, Handelshøjskolens Forlag.

Jensen, Leif Becker (1997): *Indføring i Tekstanalyse*, Samfundslitteratur

Jørgensen, Torben Bech (1973): *En introduktion til Habermas*, GMT.

Jørgensen, John Christian (1994): *Den danske anmelderis historie – Den litterære anmeldelses opståen og udvikling 1720-1960*. Olesen Offset.

Jørgensen, John Christian (1991): *Kultur i Avisen - En grundbog i kulturjournalistik*. Nordisk Forlag.

Jørgensen, John Christian (1999): *Sprogblomster i Spinatbedet - En bog om kritikersproget*. Forlaget Fremad.

Kelty, Christopher (2013): *Geeks and Recursive Publics: How the Internet and Free Software Make Things Public* i Emden, Christian J & Midgley, David: *Beyond Habermas – Democracy, Knowledge, and The Public Sphere*, Berghahn Books.

Kleis Nielsen, Rasmus og Schrøder, Kim 2013: *Danskernes brug af nyhedsmedier 2013*, Forskningsrapport, Center for Magt, Medier og Kommunikation, Roskilde Universitet. 1. udgave, 1. oplag, set på: <http://danskemedier.dk/wp-content/uploads/2013/06/Danskernes-brug-af-nyhedsmedier-2013.pdf>

Schmidt, Solveig (2011): *Journalistikkens grundtrin II*, Ajour.

Hjemmesider

Web 1: <http://www.theguardian.com/film/filmblog/2014/apr/11/should-film-critics-care-about-cinematic-technique> læst d. 7/5-2014

Web 2: <http://www.dissentmagazine.org/article/the-problem-with-film-criticism> læst d. 8/5-2014

Web 3: <http://mathildewalterclark.com/essays/anmelderiets-11-fejlskud/> læst d. 19/5-2014

Web 4: <http://www.information.dk/454073> læst d. 8/5-2014

Web 5: <http://www.information.dk/452484> læst d. 8/5 2014

Web 6: <http://www.ekkoilm.dk/artikler/hvad-syns-du/> læst d. 2/5-2014

Bilag

Bilag 1: 'All-American' krigshelt er blevet en fredsdue, Politiken

Bilag 2: Captain Amrica i et udmattende overbud af effekter, Berlingske

Bilag 3: Stol ikke på nogen, Jyllands-Posten

Bilag 4: Captain America er super, MetroXpress

Bilag 5: Anmeldelse: Captain America kører med klatten igen, Ekstra Bladet

Bilag 6: Stærkt mutanthold redder fremtiden, Jirina Olin Barfoed

Bilag 7: Æstetisk vampyrfilm bidder sig fast i hjertet, Alexander Jonassen

Bilag 8: Maleficent vender op og ned på godt og ondt, Ida Andersen

Bilag 9: En sindssygt kedelig komedie, Simon Roliggaard

Bilag 10: Brutal realisme i gribende billeder, Linne Kirstine Brade